

Briggen Tre Liljor

Briggen Tre Liljor var regissören Hans Abramsons långfilmsdebut. Han gjorde film i olika genrer, förutom denna barnfilm regisserade han bland annat två Stig Dagerman-filmatiseringar (Ormen, 1966 och Bränt barn, 1967) och den första Sjöwall/Wahlöö-filmatiseringen (Roseanna, 1967). Enligt många förblev debuten hans främsta.

Och det är en gripande och spännande historia, Briggen Tre Liljor. Fotografen Lasse Björne åstadkommer dramatiska och vackra bilder av det ständigt inkräktande havet. Och Eddie Axberg imponerar som Mickel. Det var hans första roll och den ledde så småningom till att han fick medverka i filmer av såväl Jan Troell som Ingmar Bergman och Bo Widerberg.

De flesta kritiker var mycket positiva till Briggen Tre Liljor. I en artikel långt senare, 1968 i *Chaplin*, kallade Jonas Sima den "en av de bästa svenska barnfilmer som gjorts."

När filmen hade premiär skrev Jörn Donner i *Dagens Nyheter*: "Äntligen en svensk film präglad av ömhet, dramatiskt temperament, iscensatt med blick för filmmediets skapande möjligheter, men inte gjord av Ingmar Bergman utan av debutanten Hans Abramson. [...] Redan från de första, hemlighetsfullt antydande bilderna har berättelsen en alldeles egen ton. Den som stått bakom kameran har inte nöjt sig med att passivt registrera ett skeende. Han deltar i det, berättar och skapar. [...] Det märkliga med Abramsons regi är att han förmår smälta samman berättelsens kontraster mellan det realistiska i skildringen av människor och landskap och det sagoaktigt överkliga kring Mickels gestalt. Allt blir trovärdigt, på sagans sätt, därför att filmen har den rätta sortens naivitet, en undrande och nyfiken blick."

Filmen ansågs framför allt vara för barn och ungdomar men Jörn Donner såg filmen ur ett vidare perspektiv: "Jag tror inte att Briggen Tre Liljor är en film huvudsakligen för ungdom. Den kan ses av alla åldrar, för den är ett verk av en mogen ny regissör, den mest glädjande debuten i svensk produktion på många år."

Mickel Mickelsson är tolv år gammal och bor tillsammans med sin farmor och den gamle timmermannen Grille i en fallfärdig stuga vid svenska västkusten. Det är år 1888, vilket framgår av Mickels dagbok, som är bakgrund till handlingen.

Mickels far har rest till Amerika för längesen för att tjäna pengar och kunna komma tillbaka till byn som en rik karl och visa byborna att Petrus Mickelsson är lika god som någon annan. Han har varit borta i många år. Alla utom Mickel tror att han har omkommit på havet.

Mickel går mest för sig själv, eftersom de andra barnen i byn retar honom för att han är så fattig och för att han haltar. Han blir också utan egen förskyllan offer för skollärares vrede. Men en dag på vårvintern räddar Mickel skollärares dotter Tua-Tua från att drunkna, och från den dagen, då Mickel också blir ärad i skolan är de två oskiljaktiga.

Till deras vänner hör också Simon, som försörjer sig på att göra skeppsmodeller.

En stormig natt rör Mickel och timmerman Grille ut i en liten båt för att undsätta en skuta som gått på grund, men skutan glider av grundet och försvinner.

Gamle Simon hittar på stranden skeppsdagboken för briggen Tre Liljor, som var det fartyg Mickels far seglade med. Samtidigt dyker den amerikanske guldgrävaren Pat O'Brien upp, och säger sig känna Mickels far. Pat letar efter 7 000 dollars som han haft gömda i den gamla skeppsdagboken. Pengarna är borta, Mickel får inte tag på Simon för att få reda på var denna gömt ett bläckhorn där dollarsedlarna förvarades.

Mickel finner slutligen pengarna i en skeppsmodell som hänger i kyrkan. Pat O'Brien avslöjas som Mickels far, och när han nu har pengar köper han mark från den ilske patron Sintor, hos vilken Mickel jobbat som fåraherde. Mickel är upprättad, så också hans far. Fadern köper en vit cirkushäst som annars skulle ha slaktats, på den rider far och son genom byn i triumf. (Bearbetning av SF:s informationsblad.)